

Arrest

nr. 135 128 van 16 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDERMEERSCH loco advocaat S. SAROLEA en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 september 2011 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 26 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partij op 3 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 17 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu afkomst. Op 30 september 2011 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 2 april 2013. Op 24 april 2013 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 107718) van 30 juli 2013. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, maar dit beroep werd op 6 september 2013 verworpen. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 13 augustus 2013 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 18 september 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw meervoudige asielaanvraag. U diende een beroep in bij de RvV tegen deze beslissing, doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 117117) van 17 januari 2014. Op 26 september 2014 diende u een **derde asielaanvraag** in. Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag aflegde, namelijk uw verklaarde vrees voor William Ruto en de mensen die voor hem werken.*

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een identiteitskaart, een brief van uw advocaat, een postbewijs, 4 attesten van de Keniaanse politie, een overlijdensattest, 3 dreigbrieven, 2 medische attesten, 5 internetartikels, een brief van uw sociale assistent en tenslotte een e-mailconversatie.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met William Ruto, moet worden beklemtoond dat uw vorige 2 asielaanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen telkenmale werden bevestigd.

Zo stelde de RvV onder andere: "De Raad stelt vooreerst vast dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij verworpen werd, onder meer omdat haar verklaringen tewerkgesteld geweest te zijn als veiligheidsagent voor W.R. niet geloofwaardig waren. Meer bepaald werd geoordeeld : "Verzoeksters functie als veiligheidsagente voor W.R. {...} kan bezwaarlijk blijken uit dergelijke foutieve, contradictorische en lacunaire verklaringen" (zie arrest RvV 30 juli 2013, nr. 107 718). Verder stelt de RvV dat uw asielrelaas behept is met tal van vaagheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd wordt (zie arrest RvV 30 juli 2013, nr. 107 718).

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige derde asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat de door u neergelegde documenten betreft moet het volgende opgemerkt worden.

*Uw **identiteitskaart** legde u reeds neer in het kader van uw eerste asielaanvraag, en werd toen reeds besproken.*

*De **brief van uw advocaat** vormt louter een opsomming van uw neergelegde documenten en een herhaling van uw asielrelaas.*

*Het neergelegde **postbewijs** geeft aan dat D.(...) K.(...) (die u in het kader van uw eerste asielaanvraag vermeldde als broer) u vanuit Nairobi een pakket opstuurde met 'official documents', maar heeft verder geen enkele bewijswaarde voor uw asielaanvraag.*

De **4 attesten van de Keniaanse politie** betreffen volgens uw verklaringen een aangifte van uw vader dat dreigbrieven werden achtergelaten, een verslag van de politie dat uw kinderen vermist waren, een verslag van de politie dat uw kinderen teruggevonden werden en tenslotte een aangifte door uw broer toen u vermist was. Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste is het opmerkelijk dat al deze documenten op 8 oktober 2013 opgesteld werden en door dezelfde persoon ondertekend werden aangezien het telkens gebeurtenissen betreft die veel vroeger zouden plaatsvonden hebben, namelijk op 28 februari 2008, 4 augustus 2011, 7 september 2011 en 5 oktober 2012. De vermelding "it was reported on this date 28th february 2008..." bijvoorbeeld, is vreemd aangezien dit document pas op 8 oktober 2013 werd opgesteld. U maakt niet aannemelijk waarom pas zoveel jaren later aangiftes van 4 verschillende data, nu plots alle 4 op dezelfde dag opgesteld zouden worden.

Ten tweede blijkt uit de informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) dat corruptie veelvuldig voorkomt in Kenia en dat internationale en internationale waarnemers onder andere de politie in Kenia aanduiden als één van de corrupte instituten van het land. Dergelijke informatie relativeert opnieuw de authenticiteitswaarde van de neergelegde attesten.

Ten derde is het vreemd dat in één van de vermelde attesten vermeld staat dat uw vermiste kinderen op 5 oktober 2012 teruggevonden werden, terwijl u op uw gehoor bij het CGVS een half jaar later, op 14 maart 2013 vermeldde dat u geen idee had over wat er met uw kinderen gebeurd was (zie gehoor CGVS, p.16). Ten vierde hebben neergelegde documenten enkel toegevoegde waarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is.

Het neergelegde **overlijdensattest van J.(...) K.(...)** geeft geen informatie dat deze persoon werkelijk uw echtgenoot zou zijn. Op dit attest staat dat J.(...) K.(...) overleed aan meerdere schotwonden, maar uit dit document blijkt nergens wie deze moord pleegde en of deze moord verband houdt met uw aangehaalde problemen met William Ruto. U zegt dat één van uw broers dit document verkregen heeft bij de autoriteiten. Dit document werd echter opgesteld op 4 april 2008. U maakt niet aannemelijk waarom u dit document niet eerder kon neerleggen, tijdens uw eerste of tweede asielaanvraag. Daarnaast blijkt uit de informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) dat corruptie veelvuldig voorkomt in Kenia en dat Kenia op Transparency International's 2010 Corruption Perceptions Index 154ste stond op 178 landen in totaal. Dergelijke informatie doet vragen rijzen over het authenticiteitsgehalte van het neergelegde document. Verder hebben neergelegde documenten enkel toegevoegde waarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De 3 neergelegde **dreigbrieven** werden volgens uw verklaringen neergelegd bij uw moeder. U vermoedt dat ze achtergelaten werden door mensen die voor William Ruto werken. Uit deze dreigbrieven kan echter niet worden afgeleid wie de afzender zou zijn van deze dreigbrieven. Het betreffen bovendien documenten die door eender wie kunnen zijn opgesteld. Daarenboven hebben documenten enkel een toegevoegde waarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Er kan dan ook geen bewijswaarde gehecht worden aan deze dreigbrieven.

De **2 medische attesten** maken melding van anale pijn. Waar de dokter melding maakt van een brutale groepsverkrachting 2 jaar geleden, moet opgemerkt worden dat hij zich hiervoor enkel baseert op uw verklaringen hierover. In zijn besluit stelt de dokter dat er een "fissuur dorsaal op de middellijn" is, die mogelijks een gevolg is van een scheur opgelopen bij een verkrachting, gezien de klachten die u onmiddellijk na de verkrachting heeft gehad. De behandelende arts baseert zich met andere woorden opnieuw op uw verklaringen over pijn die u in het verleden had. Verder stelt de arts over uw anale pijn: "ten tweede is er nog een factor coccygeale pijn of misschien zelfs sacro-ilicale pijn; ik kan dit niet exact duiden en kan ook niet zeggen dat er een verband is met de verkrachting. Ik vraag me ook af of het toch geen 2 verschillende problemen zijn en dat het om een soort sacro-ilicale instabiliteit zou kunnen gaan, mede veroorzaakt door uw obesitas. Zonder de ernst van uw anale pijnen te willen relativeren, moet opgemerkt worden dat er geen sluitend verband gelegd kan worden met een mogelijke verkrachting. Verder geven deze medische attesten geen informatie over uw vermeende problemen met William Ruto.

Daarnaast moet nog opgemerkt worden dat in beide neergelegde medische documenten, opgesteld in augustus 2014, vermeld wordt dat u stelde dat u 2 jaar geleden verkracht zou zijn, met andere woorden in 2012. Op dat moment bevond u zich echter in België, aangezien u op 30 september 2011 asiel aanvraag. In uw verklaring meervoudige aanvraag, afgelegd bij de DVZ, verklaart u dat u in Kenia én in België verkracht werd. In het kader van uw eerste asielaanvraag vertelde u hierover: "dat u op 23 september 2011 in België aankwam. U werd naar een huis gebracht waar zich nog veel andere vrouwen bevonden. Pastoor Pete zei dat u zich moest prostitueren om de reiskosten terug te betalen. Hij mishandelde u. Noodgedwongen prostitueerde u zich. Op 28 september 2011 zag u kans om te ontsnappen. Op 29 september 2011 deed u aangifte van de gedwongen prostitutie bij de politie van Mechelen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties." In de beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die het CGVS nam op 2 april 2013, werd hierover het volgende geschreven: "Betreffende de problemen met pastoor Pete legt u een verhoorverslag van de Federale politie arrondissement Mechelen van 29 september 2011 neer. Er moet opgemerkt worden dat deze problemen klaarblijkelijk van de baan zijn. Sinds uw asielaanvraag op 30 september 2011, nu bijna anderhalf jaar geleden, hebt u geen problemen meer ondervonden met pastoor Pete en zijn organisatie. U zegt dat u nu veilig bent (gehoor CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd werd welke zaken u vreest bij een eventuele terugkeer naar Kenia, maakt u enkel melding van William Ruto en zijn mensen. Op de vraag of u nog anderen vreest, zegt u uitdrukkelijk dat u alleen William Ruto en zijn mensen vreest (gehoor CGVS, p.9,10)."

Ook in het kader van uw huidige derde asielaanvraag maakte u enkel melding van uw vrees voor William Ruto en zijn mensen.

De e-mail van uw sociale assistent M.(...) C.(...) van 16 december 2013 aan uw advocaat maakt melding van het feit dat u een maand geleden geïnterviewd zou geweest zijn door het Internationaal Strafhof in Den Haag en dat u op 13 en 14 december 2013 opnieuw ondervraagd werd, in het kader van het proces tegen William Ruto. Uw sociale assistent maakte melding van het feit dat ze mevrouw M.(...) aan de lijn had, een psychologe die werkt voor het Internationaal Strafhof in Den Haag. Mevrouw M.(...) meldde dat zij u geen gehoorrapporten kunnen afleveren, maar dat uw advocaat wel attesten hieromtrent van het Strafhof zou kunnen verkrijgen na een officiële aanvraag. Vervolgens gaf uw sociale assistent de contactgegevens van meneer P.(...) I.(...).

Hierbij aansluitend hoort een e-mailconversatie tussen uw advocaat J.(...) H.(...) enerzijds en meneer P.(...) I.(...), onderzoeker van het Internationaal Strafhof anderzijds. Daarin vraagt uw advocaat naar een attest van de verschillende ontmoetingen en van de procedure die u doorlopen hebt bij het Internationaal Strafhof. Uit de opeenvolgende antwoorden van P.(...) I.(...) blijkt echter dat u niet gebruikt zal worden als getuige in het proces tegen William Ruto. Veder blijkt ook dat door het Internationaal Strafhof geen enkel attest neergelegd werd betreffende eventuele ontmoetingen die u gehad zou hebben met medewerkers van het Internationaal Strafhof.

U stelt dat u opgezocht werd door het Internationaal Strafhof om te komen getuigen en dat u verschillende interviews met hen gedaan hebt (verklaring meervoudige aanvraag, p.3, pt.17). U legt echter geen enkele informatie neer om deze ontmoetingen met het Internationaal Strafhof te staven. Bovendien blijkt uit de verklaringen van P.(...) I.(...), in een e-mailcontact met uw advocaat, dat u niet opgeroepen zal worden als getuige in het proces tegen William Ruto. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Kenia problemen zou krijgen met William Ruto of mensen die voor hem werken. Tenslotte moet vastgesteld worden dat toegevoegde documenten enkel een meerwaarde hebben als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is, aangezien u niet wist te overtuigen betreffende uw vermeende werkzaamheden voor William Ruto en uw vermeende problemen met William Ruto.

Tenslotte legt u 5 internetartikels neer over William Ruto en over het feit dat mensen die getuigden tegen William Ruto op het Internationaal Strafhof in Den Haag, geïntimideerd en bedreigd zouden worden. Aangezien u echter nooit (publiekelijk) getuigd hebt over William Ruto op het Internationaal Strafhof in Den Haag is de door u neergelegde informatie hierover niet dienstig.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, die « vluchteling » als volgt definieert : "..."

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden « aan de vreemdeling, die "..."

Artikel 48/4 par. 2 bepaalt de ernstige schade als bestaande uit : "... Artikel 3 van het EVRM stelt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"; deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991). Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk met littera b) (RvV nr 128 564, nr 128 540, nr 128 565 van 2 september 2014).

Artikel 57/6/2 luidt als volgt : "..."

Deze wetsbepalingen, gepaard met artikel 62 van dezelfde wet, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir

raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Verzoekster heeft in het kader van haar derde asielaanvraag nieuwe elementen voorgelegd « die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt » ; deze nieuwe elementen werden niet zorgvuldig onderzocht door het CGVS ; de motivering van de bestreden beslissing is niet passend. Verzoekster dient als vluchteling erkend te worden. In ondergeschikte orde vraagt verzoekende partij dat de bestreden beslissing vernietigd wordt, en dat haar dossier naar het CGVS teruggestuurd wordt, voor een zorgvuldige analyse van alle (nieuwe) elementen die door verzoekende partij naar voor worden gebracht.

Hier dient ook benadrukt te worden dat op de asielinstaties een bepaalde medewerkingsplicht rust, dat in huidig geval ook geschonden werd.

Het CGVS heeft de betrekking van verzoekende partij bij het proces van Meneer RUTO voor de ICC niet zorgvuldig onderzocht. Het CGVS beperkt zicht tot het verwerpen van de voorgelegde documenten, die nochtans verzoekster betrekking in de "witness-screening procedure" duidelijk staven (zie e-mailwisseling met contactpersoon van ICC, schrijven van haar voormalige sociaalassistentente te Rochefort), zonder verzoekster daaromtrent te hebben gehoord, en zonder contact te nemen met de ICC.

De subjectieve beweringen van het CGVS volstaan niet om de bewijskracht van deze documenten weer te leggen; het gaat hier ook om een schending van de medewerkingsplicht die op het CGVS rust:

"Hoewel het in de eerste plaats de taak is van de asielzoeker om zijn nood aan bescherming aannemelijk te maken, "artikel 4,1 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het *procédure KB* van het CGVS, door het Hof van Justitie in zijn arrest HvJ 22 november 2012, MM / Ierland nr. C-31-11, § 65 werd geïnterpreteerd als dat er in hoofde van de lidstaten een medewerkingsplicht bestaat bij de feitenvaststelling (zie ook RvV 31 mei 2013, nr. 104.137)." RvV nr. 119 223 van 20 februari 2014

De missie van het CGVS wordt door de Staatsecretaris asiel en migratie als volgt beschreven: « Het onderzoek van het CGVS zal alle elementen "à charge" en "à décharge" bevatten. Er is dus geen sprake van een gedeelde bewijslast of een omkering van de bewijslast. De regel dat de asielinstantie tot taak heeft om de relevante elementen van het onderzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen, behoort tot de beginselen van behoorlijk bestuur, in bijzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel. Om die reden werd die regel in de memorie van toelichting opgenomen." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen Antwoorden van de staatssecretaris, 19 februari 2013, DOC 53 2555/004 p. 14, <http://www.lachambre.be/FLWB/pdf/53/2555/53K2555004.pdf>).

Omtrent deze elementen motiveert het CGVS de beslissing als volgt :

- e-mail van verzoekster sociale assistente dd 16 december 2013 : beschrijving van de inhoud van het document ;
- e-mailconversatie tussen verzoekster raadsman en Meneer I. P., onderzoeker van het ICC : beschrijving van de inhoud ;
- Verzoeksters verklaringen bij de DVZ : « u legt echter geen enkele informatie neer om deze ontmoetingen met het Internationaal Strafhof te staven. Bovendien blijkt uit de verklaringen van P. I., in een e-mailcontact met uw advocaat, dat u niet opgeroepen al worden als getuige in het proces tegen William Ruto. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Kenia problemen zou krijgen met wiliam Ruto of mensen die voor hem werken. Tenslotte moet vastgesteld worden dat toegevoegde documenten enkel een meerwaarde hebben als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is, aangezien u niet wist te overtuigen betreffende uw vermeende werkzaamheden voor William Ruto en uw vermeende problemen met William Ruto. »
- Omtrent de vijf internetartikels : « tenslotte legt u 5 internetartikels neer over William Ruto en over het feit dat mensen die getuigden tegen William Ruto op het Internationaal Strafhof in Den Haag, geïntimideerd en bedreigd zouden worden. Aangezien u echter nooit (publiekelijk) getuigd hebt over William Ruto op het Internationaal strafhof in Den Haag is de door u neergelegde informatie hierover niet dienstig ».

Het CGVS gaat helemaal voorbij aan het feit dat verzoekster gecontacteerd werd door het onderzoeksdienst van de ICC (hoe zij tot het weten zij gekomen dat zij over interessante informatie over William RUTO beschikt weet verzoekster steeds niet). Dat betekent duidelijk dat een zekere krediet aan haar verklaringen werd toevertrouwd. Eerst weigerde ze om verklaringen af te leggen, want zij had een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen en vreesde naar Kenya moeten terugkeren. Zij wist dat haar betrekking met het onderzoeksdienst van de ICC haar situatie nog erger zou maken in geval van terugkeer naar Kenya. De onderzoekers wisten haar niettemin overtuigen. Zij werd meermaals gehoord. Uit de voorgelegde e-mails blijkt duidelijk dat de onderzoekers belang hechtten aan de informatie

waarover verzoekster beschikte. Zij werd niet als getuige bij de procedure gevoegd, omwille van procedurele redenen : het proces was al begonnen. De informatie die zij meegedeeld heeft wordt niettemin gebruikt door de Prosecutor (P. I., e-mail dd 10.03.14 : "My management informet me that they wil not be able to consider your client for our process, partly because we are at the end of our prosecution proceedings and it would be difficult to introduce her/her particular statement at this stage. This is the reason why my management did not complete a letter to that effect". Meneer I. P. schrijft op 10 maart 2014 : "as an investigator, it would be difficult for to comment as I am in a position to travel to Kenya to corroborate her story. However, you can search the internet for comments on people with a similar situation and the risk they would face in Kenya". Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat deze gespecialiseerd onderzoeker, die de situatie in Kenya goed kent, net als de gevaarlijke situatie voor de personen die betrokken zijn met het proces, dat er krediet aan verzoekende partij wordt gehecht, en dat zij een risico-profiel heeft. De Office of the Prosecutor zal zeker geen onderzoeker naar Kenya sturen om verdere onderzoekingen te voeren om verzoeksters beweringen te bevestigen, indien verzoeksters relaas niet geloofwaardig wordt geacht. Het risico-profiel van verzoekende partij wordt trouwens ook bevestigd door algemene informatie (zie in het bijzonder de persartikelen) die door verzoekster voorgelegd worden. Het CGVS is in dit verband duidelijk schuldig aan een gebrek aan zorgvuldigheid en de motivering van de bestreden beslissing is zeker niet afdoende. Verzoekster heeft alle documenten voorgelegd die zij konden. Van het CGVS kan verwacht worden dat er een zorgvuldige analyse wordt gevoerd van de nieuwe elementen die door verzoekster naar voor worden gebracht. Er kan in dit geval ook verwacht worden, rekening houdend met de zorgvuldigheid- en medewerkingplichten, dat het CGVS, in zijn bijzondere hoedanigheid van onafhankelijke asielinstantie, contact zou nemen met de Office of the Prosecutor bij de ICC om meer informatie te bekomen over de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas en het risico die zij loopt in geval van terugkeer in Kenya. Het CGVS heeft geenszins meegewerkt : de voorgelegde documenten worden simpelweg buiten beschouwing gehouden en verzoekster werd zelfs niet omstandig gehoord door het CGVS. De onzorgvuldige analyse van het CGVS blijkt ook uit de bewering dat "aangezien u echter nooit (publiekelijk) getuigd hebt over William Ruto op het Internationaal Stafhof in Den Haag is de door u neergelegde informatie hierover niet dienstig". Het gaat hier om een manifeste appreciatiefout en een gebrek aan zorgvuldigheid :

- uit de voorgelegde informatie blijkt dat alle getuigen op een anonieme manier getuigen en dat zij nooit "publiekelijk" dienen te getuigen : het is te gevaarlijk voor hen en voor hun verwanten;
- verzoekster is ontegensprekelijk betrokken geweest in de procedure, en werd meermaals gehoord door onderzoekers van de ICC, haar verklaringen werden opgenomen en onderzoekers van de ICC zullen naar Kenya gaan om de informatie die zij meegedeeld heeft te bevestigen ("I am in a position to travel to Kenya to corroborate her story" schrijft Meneer I.);

De Commissaris-generaal kan door Uw Raad niet gevolgd waar hij zijn eigen subjectieve analyse van verzoeksters verklaringen boven de analyse van de gespecialiseerde onderzoekers van de ICC plaats ("de voorgelegde documenten enkel een meerwaarde hebben als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is"). De motivering omtrent de andere voorgelegde documenten blijkt ook op een onzorgvuldige analyse te rusten, en de motivering is niet passend :

- omtrent de 4 attesten van de Keniaanse politie : deze attesten werden niet op 8 oktober 2013 opgesteld maar uitgereikt;
- omtrent het feit dat verzoeksters kinderen op 5 oktober 2012 teruggevonden werden, terwijl verzoekster op 14 maart 2013 op het CGVS verklaarde dat zij geen idee had over wat met haar kinderen gebeurd was : verzoekster heeft nochtans al uitgelegd dat zij pas in de loop van de maand oktober 2013 vernam dat haar kinderen op 5 oktober 2012 teruggevonden werden. Dat zij op 14 maart 2013 verklaarde dat zij geen idee had over waar ze waren, is niet "vreemd" zoals het CGVS dit beweert in de beslissing;
- omtrent het overlijdensattest van James KIPRONO : het feit dat corruptie veel voorkomt in Kenya betekent geenszins dat het voorgelegde document geen bewijswaard heeft; verzoekster heeft trouwens bijkomende informatie kunnen geven – in het kader van haar eerste asielaanvraag – over haar echtgenoot James KIRPONO; dit punt werd ook onderzocht door de onderzoekers van de ICC en zij werd daaromtrent geloofwaardig geacht; het CGVS, dat een duidelijk gebrek aan zorgvuldigheid en medewerking aantoon, biedt geen afdoende noch passende motivering; verzoekster was op een traditionele manier gehuwd met James KIPRONO en kan bijgevolg geen andere document voorleggen dat hun huwelijk zou kunnen staven; de positie van het CGVS komt neer op het vereisen van een onmogelijke bewijs;
- omtrent het medisch verslag opgesteld op 12 augustus 2012 dat verwijst naar de groepsverkrachting waarvan verzoekster het slachtoffer is geweest en vermeld dat dit "twee jaar geleden" is gebeurd : uit het verslag (onder de vorm van een brief aan een collega) blijkt duidelijk dat het precies tijdstip van de verkrachting geen centrale element is in de diagnose; deze bewering is vermeld in het begin van de brief : "Dank voor de verwijzing van deze patiënte die anale of coccygeale pijn heeft. Ze is 2 jaar geleden blijkbaar het slachtoffer geweest van een brutale groepsverkrachting."; het CGVS is daaromtrent overdreven formeel;

Er dient bovendien benadrukt te worden dat dit medisch document tenminste als een begin van bewijs dient beschouwen te worden, daar wordt besloten : "Uw patiënte heeft in elk geval een fissuur dorsaal op de middelijn. Dit kan mogelijks nog een gevolg zijn van een scheur opgelopen bij de verkrachting gezien de ernst van de klachten die ze onmiddellijk na de verkrachting heeft gehad."

Uw Raad in het arrest nr. 119 223 van 20 februari 2014 het volgende gesteld: (...)

Verzoekster heeft tevens verklaard dat haar broer bedreigd werd omdat hij met haar contact onderhield (DVZ vragenlijst, pt 15). Dit werd zelfs niet onderzocht door verwerende partij.

Daaruit blijkt dat verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag nieuwe elementen heeft voorgelegd die aantonen dat zij als vluchteling erkend dient te worden ; haar vrees voor vervolgingen is duidelijk verbonden aan haar politieke overtuigingen en haar etnie ; de voorgelegde nieuwe informatie zijn tenminste van die aard dat zij « de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt » ; deze nieuwe elementen werden niet zorgvuldig onderzocht door het CGVS ; de motivering van de bestreden beslissing is op meerdere elementen duidelijk niet passend."

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1122369Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. De in het enig middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met de politicus William Ruto, die haar echtgenoot zou vermoord hebben en haar kinderen hebben ontvoerd, en met de mensen die voor hem werken.

2.4.2. In 's Raads arrest nr. 107 718 van 30 juli 2013 werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"Nopens de status van vluchteling

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd

is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

Waar verzoekster aanvoert dat zij "heeft echter duidelijk tijdens haar interview laten weten dat zij een job via Ruto heeft bemachtigd als politieagent, hetgeen niet hetzelfde is dat een bodyguard. Politieagenten staat veel verder af van de persoon en weten evident veel minder over het privé leven dan bodyguards", stelt de Raad vast dat verzoekster een volkomen andere lezing van de feiten geeft daar waar zij tijdens de interviews op de DVZ en het CGVS altijd heeft verklaard van 1997 tot 2005 als politieagente gewerkt te hebben en van november 2006 tot december 2007 met behulp van haar man als veiligheidsagent voor William Ruto gewerkt te hebben (vragenlijst 10 b, vragenlijst 3.5, gehoor gerechtelijke politie 29/9/2011 p. 2, gehoor p. 5).

Indien verzoekster als veiligheidsagente van november 2006 tot december 2007 als taak had "ik vergezelde de kabinetsminister naar verschillende vergaderingen" (gerechtelijke politie 29/9/2011 p. 2) en dat ze "niet altijd bij hem, maar meestal wel, tijdens de campagne gingen we met hem naar verschillende campagneplaatsen" waarbij ze ook met elkaar praatten (gehoor p. 13), dan dient zij een sterke kennis te hebben over William Ruto en zijn toenmalige politieke carrière en situatie, quod in casu non gezien verzoekster zijn toenmalige functie verkeerd duidt (gehoor p. 6, p. 14), zijn familiale situatie onvoldoende of verkeerd toelicht (gehoor p. 14), verkeerdelijk meent dat hij als presidentiële kandidaat voor ODM meedeed aan de verkiezingen van 2007 (gehoor p. 15) en zijn ontslag bij de KANU niet vermeldt hoewel dit in oktober 2007 was en nadien zelfs verkeerdelijk stelt dat Ruto geen lid was van KANU toen ze voor hem werkte (gehoor p. 17). Verzoeksters bewering dat ze "de basiskennis over de Keniaanse politiek correct" beantwoorde, vindt evenmin grond in het administratief dossier, noch kan zij verwijzen naar kennis inzake "alle functie[s] van alle personen" daar enkel haar kennis over de toenmalige carrière van William Ruto in rekening werd gebracht gezien verzoekster voorhoudt dat ze gedurende een goed jaar zijn veiligheidsagente was. Indien verzoekster niet meer weet wanneer Mudavadi voor president ging, dan is dit niet aannemelijk gezien William Ruto in de periode dat verzoekster voor hem werkte, het op nam tegen hem om officiële presidentskandidaat te worden, wat verzoekster onvermijdelijk had moeten weten indien haar voorgehouden functie waarachtig was geweest, quod non. Verzoeksters functie als veiligheidsagente voor William Ruto kan bezwaarlijk blijken uit dergelijke foutieve, contradictorische en lacunaire verklaringen.

Aangaande verzoeksters verblijf stelt de Raad vast dat verzoekster zelf verklaarde dat ze weliswaar pendelde tussen Nairobi en Eldoret, waar "we hadden ook een klein huis in Kikuyu waar ik verbleef als ik werkte in Nairobi" en dat verzoekster in Nairobi is gaan stemmen (gehoor p. 4, p. 5), zodat zij zelf aangeeft dat haar primaire en officiële verblijfplaats in Kikuyu/Nairobi ligt te meer zij ook zelf verklaarde "ik was nooit permanent in Eldoret, ik was meestal in Nairobi voor mijn werk" (gehoor p. 5). Indien kan aangenomen worden dat verzoekster een beperkte kennis heeft van Eldoret gezien zij daar enkel occasioneel verbleef, dan stelt de Raad evenwel vast dat verzoeksters verklaringen inzake de band

tussen haar man en William Ruto onaanvaardbaar vaag en beperkt zijn, immers verzoekster verklaarde enkel dat ze beiden van dezelfde stad Eldoret en etnie afkomstig zijn, zodat niet kan worden aangenomen dat deze twee elkaar werkelijk kenden, laat staan dat haar man haar de functie bij William Ruto zou bezorgd hebben, zeker gezien ook deze functie ongeloofwaardig werd geacht.

Verder verklaarde verzoekster zowel bij de gerechtelijke politie (gehoor gerechtelijke politie 29/9/2011 p. 2) als op de DVZ ("op 28/02/2008", vragenlijst 3.4 en 3.5) dat William Ruto in februari 2008 ("op 28/02/2008", vragenlijst 3.4 en 3.5) (samen met enkele mannen) naar verzoeksters woning kwam en, aangezien zij niet thuis was, naar de woning van haar man zijn gegaan en hem hebben vermoord en dat sindsdien de kinderen vermist zijn. Toen ze aangifte bij de politie deed "de politie kon mij niet verder helpen omdat ze te veel werk hadden" (gehoor gerechtelijke politie 29/9/2011 p. 2). Verzoekster verklaart echter tijdens het gehoor initieel dat ze niet weet waar de kinderen zijn "sinds het geweld uitbrak met de verkiezingen" en dat ze verdwenen "onmiddellijk na bekendmaking resultaten verkiezingen 2007", zijnde december 2007 (gehoor p. 3-4). Verzoekster bevestigt bovendien uitdrukkelijk dat haar kinderen werden ontvoerd toen haar echtgenoot nog in leven was. Indien verzoekster nadien haar verhaal aanvult door te zeggen dat ze, na de dood van haar man in februari 2008, van de zus van haar man vernam dat de kinderen weg waren, dan blijven evenwel deze initiële ernstige tegenstrijdigheden onverminderd overeind, temeer verzoekster later op het gehoor nog impliciet verklaarde tussen december 2007 en februari 2008 nog met de kinderen gepraat te hebben (gehoor p. 11-12). Daar waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar het etnisch conflict en het tumult na de verkiezingen, kan dit niet verschonen dat verzoekster de verdwijning de ene keer in december 2007 en de andere keer op 28 februari 2008 situeert.

Indien verzoeksters echtgenoot vermoord is begin februari 2008 dan is verder geenszins aannemelijk dat zij dit niet nader kan toelichten, noch deze voorgehouden feiten adstrueert middels documenten, zoals een overlijdenscertificaat, verslag lijkschouwer, ... Evenmin heeft verzoekster aan haar schoonzus gevraagd of ze gezien heeft wie precies haar man vermoord heeft (gehoor p. 12), wat geenszins aannemelijk is nu verzoekster beweerdelijk diezelfde personen vreest en uiteindelijk haar land zou verlaten hebben. In deze stelde de commissaris-generaal reeds terecht vast dat niet aannemelijk is dat William Ruto verzoeksters echtgenoot zou vermoorden omdat hij gehuwd was met verzoekster, een Kikuyu, terwijl de echtgenoot beweerdelijk een goede vriend was van hem, voor hem werkte en hij hem dermate vertrouwde en waardeerde dat hij verzoekster, zijnde Kikuyu, heeft aangeworven en ongestoord een jaar in zijn naaste omgeving tewerkstelde; evenmin kan verzoekster dit verklaren (gehoor p. 16). Voorts kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat niet kan overtuigen dat verzoekster pas drie en een half jaar na de verdwijning van haar kinderen en de beweerde moord op haar man, ineens problemen zou ondervinden omdat ze William Ruto hiervan zou beschuldigd hebben. Verzoekster legt geen enkel document neer inzake de verdwijning van haar kinderen, noch kan de bewering dat "ik voel ergens dat hij [William Ruto] er iets mee te maken heeft dat mijn kinderen weg zijn" (gehoor p. 5) getuigen van een concrete, objectief geadstrueerde vervolging; integendeel verzoekster blijft in deze bij loutere vermoedens en gissingen. Ten slotte en geenszins allerm minst, kan niet worden aangenomen dat een voormalige politieagente niet alle middelen inzet om haar kinderen op te sporen. Dergelijke zware nalatigheid ondergraaft geheel de waarachtigheid van deze verdwijningen. Aldus kan evenmin worden aangenomen dat verzoekster geen contact zou houden met haar familie in Kenia.

Verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van niet-gefundeerde verwijten naar het CGVS ("Het is al te straf dat een heel aantal elementen die verzoekster tijdens haar verhoor heeft medegedeeld niet in aanmerking zijn genomen"), het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming, doch voert zij wel een schending van artikel 3 EVRM aan. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met

artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich inzake artikel 3 EVRM op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster benadrukt dat de heer Ruto thans is overgebracht naar het Internationaal Strafhof, doch heeft zelf geen contact meer gehad met familie (gehoor p. 3) noch met andere mensen in Kenia (gehoor p. 6), zodat niet aannemelijk is dat verzoekster zou kunnen gezocht worden voor het loutere feit dat zij twee gesprekken gehad heeft met de federale gerechtelijke politie en de onderzoekers van het Internationaal Gerechtshof waarbij zij zelf aangeeft niet te willen getuigen omdat ze bang is (gehoor p. 10), te meer zij ook toentertijd niemand op de hoogte heeft gebracht van eventuele dingen die ze had vernomen, noch de politie, noch andere Kikuyu, noch haar echtgenoot (gehoor p. 10-11). Derhalve ziet de Raad niet in waarom ze bij terugkeer naar Kenia een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van publiek geheimgehouden en door verzoekster evenmin gecommuniceerde gesprekken. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van haar asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Kenia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

In het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeksters beroep tegen deze beslissing tot weigering tot inoverwegingname van haar tweede asielaanvraag werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 117 117 van 17 januari 2014.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4.3. In het kader van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een identiteitskaart, een brief van haar advocaat, een postbewijs, 4 attesten van de Keniaanse politie, een overlijdensattest, 3 dreigbrieven, 2 medische attesten, 5 internetartikels, een brief van haar sociale assistent en een e-mailconversatie.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.4. Met betrekking tot de door verzoekster naar aanleiding van haar huidige derde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met William Ruto, moet worden beklemtoond dat uw vorige 2 asielaanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen telkenmale werden bevestigd. Zo stelde de RvV onder andere: “De Raad stelt vooreerst vast dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij verworpen werd, onder meer omdat haar verklaringen tewerkgesteld geweest te zijn als veiligheidsagent voor W.R. niet geloofwaardig waren. Meer bepaald werd geoordeeld : “Verzoeksters functie als veiligheidsagente voor W.R. {...} kan bezwaarlijk blijken uit dergelijke foutieve, contradictorische en lacunaire verklaringen” (zie arrest RvV 30 juli 2013, nr. 107 718). Verder stelt de RvV dat uw asielrelaas behept is met tal van vaagheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd wordt (zie arrest RvV 30 juli 2013, nr. 107 718). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige derde asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.”*

Tegen deze overwegingen wordt in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer gevoerd zodat deze motieven onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.4.5. Ook de door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen.

Verzoekster brengt niets in tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing omtrent de door haar in het kader van haar huidige asielaanvraag aangebrachte identiteitskaart, brief van haar advocaat en postbewijs, en zij laat ook de overwegingen aangaande de door haar neergelegde dreigbrieven volledig ongemoeid, waardoor wordt aangenomen dat zij deze motieven niet betwist, zodat deze dan ook onverminderd gehandhaafd blijven.

Verzoeksters betoog dat de 4 attesten van de Keniaanse politie niet op 8 oktober 2013 werden opgesteld, zoals in de bestreden beslissing staat te lezen, maar uitgereikt, neemt niet weg dat het erg opmerkelijk en bevreemdend is dat al deze documenten van dezelfde datum zijn en door dezelfde persoon werden ondertekend, dit terwijl het telkens en allen gebeurtenissen betreft die veel vroeger zouden hebben plaatsgevonden, namelijk op 28 februari 2008, 4 augustus 2011, 7 september 2011 en 5 oktober 2012. Zo is ook de vermelding bijvoorbeeld op een van de documenten “it was reported on this date 28th february 2008...”, zo wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld, erg vreemd aangezien het document pas op 8 oktober 2013 werd opgesteld, dan wel uitgereikt. Het is weinig aannemelijk en waarschijnlijk dat pas zovele jaren later aangiftes van 4 verschillende en uiteenlopende data, plots op dezelfde dag zouden worden opgesteld/uitgereikt. Verzoeksters kritiek doet hoe dan ook geen afbreuk aan de overige overwegingen in de bestreden beslissing omtrent die 4 bewuste attesten, waarin het volgende wordt (vast)gesteld: *“Ten tweede blijkt uit de informatie van het CGVS (toegevoegd aan het*

dossier) dat corruptie veelvuldig voorkomt in Kenia en dat internationale en internationale waarnemers onder andere de politie in Kenia aanduiden als één van de corrupte instituten van het land. Dergelijke informatie relativeert opnieuw de authenticiteitswaarde van de neergelegde attesten. Ten derde is het vreemd dat in één van de vermelde attesten vermeld staat dat uw vermiste kinderen op 5 oktober 2012 teruggevonden werden, terwijl u op uw gehoor bij het CGVS een half jaar later, op 14 maart 2013 vermeldde dat u geen idee had over wat er met uw kinderen gebeurd was (zie gehoor CGVS, p.16). Ten vierde hebben neergelegde documenten enkel toegevoegde waarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is." Verzoekster breng geen concrete en valabele elementen bij die hier een ander licht op werpen. In tegenstelling tot wat ze thans op algemene wijze oppert, is het, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, wel degelijk vreemd dat in één van de door haar aangebrachte attesten vermeld staat dat haar vermiste kinderen op 5 oktober 2012 werden teruggevonden, terwijl zijzelf op haar gehoor op het Commissariaat-generaal een half jaar later, meer bepaald op 14 maart 2013, verklaarde dat zij geen idee had over wat er met haar kinderen was gebeurd. Dat verzoekster, zoals ze thans stelt en eerder al aangaf, pas in de loop van de maand oktober 2013 oftewel pas een jaar later vernam dat haar kinderen op 5 oktober 2012 werden teruggevonden, is niet aannemelijk. Dit klemmt des te meer nu uit haar verklaringen ook blijkt dat zij contact heeft met haar familie.

Verzoeksters argument dat zij geen ander document kan voorleggen dat hun huwelijk zou kunnen staven, en kritiek dat het Commissariaat-generaal een onmogelijk bewijs vereist, wijzigen niets en doen op geen enkele wijze afbreuk aan de overwegingen in de bestreden beslissing betreffende het door haar neergelegde overlijdensattest van J.K. waarin het volgende wordt vastgesteld: *"Het neergelegde overlijdensattest van James Kiprono geeft geen informatie dat deze persoon werkelijk uw echtgenoot zou zijn. Op dit attest staat dat James Kiprono overleed aan meerdere schotwonden, maar uit dit document blijkt nergens wie deze moord pleegde en of deze moord verband houdt met uw aangehaalde problemen met William Ruto. U zegt dat één van uw broers dit document verkregen heeft bij de autoriteiten. Dit document werd echter opgesteld op 4 april 2008. U maakt niet aannemelijk waarom u dit document niet eerder kon neerleggen, tijdens uw eerste of tweede asielaanvraag. Daarnaast blijkt uit de informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) dat corruptie veelvuldig voorkomt in Kenia en dat Kenia op Transparency International's 2010 Corruption Perceptions Index 154ste stond op 178 landen in totaal. Dergelijke informatie doet vragen rijzen over het authenticiteitsgehalte van het neergelegde document. Verder hebben neergelegde documenten enkel toegevoegde waarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is".* Verzoekster ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen.

Verzoekster poneert thans in haar verzoekschrift dat uit het medisch verslag opgesteld op 12 augustus 2012 duidelijk blijkt dat het precieze tijdstip van de verkrachting geen centraal element is in de diagnose, verwijt de commissaris-generaal in dit verband overdreven formeel te zijn, en stelt dat het medisch document tenminste als een begin van bewijs dient te worden beschouwd. Haar argumentatie wijzigt echter niets aan en werpt geen ander licht op hetgeen door de commissaris-generaal met betrekking tot de door haar neergelegde medische attesten, die melding maken van anale pijnen, wordt vastgesteld, met name: *"Waar de dokter melding maakt van een brutale groepsverkrachting 2 jaar geleden, moet opgemerkt worden dat hij zich hiervoor enkel baseert op uw verklaringen hierover. In zijn besluit stelt de dokter dat er een "fissuur dorsaal op de middellijn" is, die mogelijks een gevolg is van een scheur opgelopen bij een verkrachting, gezien de klachten die u onmiddellijk na de verkrachting heeft gehad. De behandelende arts baseert zich met andere woorden opnieuw op uw verklaringen over pijn die u in het verleden had. Verder stelt de arts over uw anale pijn: "ten tweede is er nog een factor coccygeale pijn of misschien zelfs sacro-ilicale pijn; ik kan dit niet exact duiden en kan ook niet zeggen dat er een verband is met de verkrachting. Ik vraag me ook af of het toch geen 2 verschillende problemen zijn en dat het om een soort sacro-ilicale instabiliteit zou kunnen gaan, mede veroorzaakt door uw obesitas. Zonder de ernst van uw anale pijnen te willen relativiseren, moet opgemerkt worden dat er geen sluitend verband gelegd kan worden met een mogelijke verkrachting. Verder geven deze medische attesten geen informatie over uw vermeende problemen met William Ruto."*

De Raad wijst er op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

De Raad benadrukt tevens dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 107 718 van 30 juli 2013 waarin in het kader van haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten omtrent/en de door haar voorgehouden rol bij het proces van het Internationaal Strafhof in Den Haag tegen William Ruto, met name de e-mail van haar sociale assistent, een e-mailconversatie tussen haar (voormalige) advocaat J.H. enerzijds en meneer P.I, onderzoeker van het Internationaal Strafhof anderzijds, en 5 internetartikels, laat verzoekster thans in haar verzoekschrift o.a. gelden dat zij ontegensprekelijk betrokken is geweest in de procedure en meermaals werd gehoord door de onderzoekers van het Internationaal Strafhof. Daargelaten de aard, frequentie en intensiteit van verzoekende partij haar beweerde contacten met het Internationaal Strafhof in de zaak tegen William Ruto, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal evenwel vast dat verzoekster geen informatie neerlegt die haar ontmoetingen met het Internationaal Strafhof concreet (en ontegensprekelijk) staven. Ofschoon uit de door verzoekster aangebrachte informatie blijkt dat een advocaat na een officiële aanvraag attesten van het Internationaal Strafhof kan verkrijgen, legt verzoekster geen enkel (dergelijk) attest van het Internationaal Strafhof neer betreffende eventuele ontmoetingen die zij zou hebben gehad hebben met medewerkers van het Internationaal Strafhof. Verzoeksters verklaarde betrokkenheid bij de procedure van het Internationaal Strafhof in de zaak tegen William Ruto en haar verklaring meermaals te zijn gehoord door onderzoekers van het Internationaal Strafhof, worden aldus niet gestaafd. Ook ter terechtzitting kan verzoekster daarover geen klaarheid scheppen, waar zij stelt gedurende uren 3 of 4 of in totaal 7 keer te zijn ondervraagd door de Belgische Federale politie in het opvangcentrum, een bewering niet strookt met haar vorige verklaringen.

Verzoekster betwist hoe dan ook niet, doch erkent en bevestigt thans in haar verzoekschrift dat zij in het proces bij het Internationaal Strafhof tegen William Ruto niet als getuige werd opgeroepen. Door de commissaris-generaal wordt dan ook terecht gesteld dat de door verzoekster neergelegde internetartikels over William Ruto en het feit dat mensen die tegen hem getuigden, daargelaten of dit al dan niet publiekelijk geschiedde, geïntimideerd en bedreigd zouden worden, niet dienstig zijn, nu zij zelf nooit getuigd heeft over/tegen William Ruto in het Internationaal Strafhof in Den Haag.

Nu zij nooit als getuige in de zaak van het Internationaal Strafhof tegen William Ruto heeft opgetreden, en gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaarde werkzaamheden voor en problemen met laatstgenoemde, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij door haar (beperkte) contacten met het Internationaal Strafhof, waarmee ze blijkens haar verklaringen niet naar buiten treedt, bij een eventuele terugkeer naar Kenia problemen zou krijgen met William Ruto en diens aanhangers.

De Raad wijst er voorts op dat in asielzaken de bewijslast in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust. Verzoekster legt echter geen enkel attest van het Internationaal Strafhof neer ter staving van de eventuele ontmoetingen die zij zou hebben gehad met medewerkers van dat Hof.

De Raad herhaalt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 107 718 van 30 juli 2013 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas werd besloten.

Verzoekster, die, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, haar verklaarde risicoprofiel niet aannemelijk maakt, beperkt zich voorts in haar verzoekschrift tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden benadrukt dat deze geen precedentwaarde heeft en dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans

aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoeksters verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven.

2.5. In zoverre verzoekster nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”*

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een volledig en zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar een mogelijke onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst en heeft onderzocht of een mogelijke verwijderingsmaatregel om deze reden al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle elementen betrokken die door verzoekster werden aangereikt. Dat de commissaris-generaal een mogelijk risico zoals bepaald in artikel 3 EVRM niet zorgvuldig zou hebben onderzocht, kan dan ook niet worden volgehouden.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Waar verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS